

Většinu tanků, které Pierre Billotte zničil, představoval typ Panzer III.

Následně byl zraněný zajat 50 kilometrů severozápadně od vraku svého obrněnce. Osud Francie byl tou dobou ovšem již zpečetěn. V pátek 14. června se dostali Němci do Paříže a na Eiffelově věži zavlál hákový kříž. Dva dny nato abdikovala francouzská vláda a nahradila ji vláda maršála Pétaina. Ten začal ihned jednat o míru a 22. června 1940 Francie kapitulovala.

Po pádu Francie

Po svém zajetí byl Billotte umístěn do zajateckého tábora pro důstojníky v Pomořansku. V únoru 1941 se mu podařilo uprchnout a zamířil do Sovětského svazu. Tam dorazil ještě před tím, než wehrmacht zahájil operaci Barbarossa. Kratší dobu byl sice internován, avšak poté co Němci napadli SSSR, byl Billotte jmenován vojenským přidělcem Svobodné Francie v Moskvě. Brzy se ale spolu s několika dalšími

Francouzi přesunul do Londýna. Tam mezi lety 1942 a 1943 vykonával funkci náčelníka štábu generála de Gaulla. Když se však blížilo vylodění v Normandii, rozhodl se opět zapojit do bojů. V hodnosti plukovníka se stal velitelem jednoho z pluků 2. tankové divize, se kterou v srpnu 1944 vstoupil do Paříže. V září 1944 byl povýšen do hodnosti brigádního generála. Kvůli rozepřím s velitelem divize, generálem Leckerem, však nakonec přijal místo velitele nově se formující 10. pěší divize. S ní se zúčastnil bojů v Alsasku v lednu 1945.

Generál Walter von Reichenau si prohlíží vrak tanku Char B1 bis, květen 1940. Právě tyto stroje byly použity během bitvy u Stonne, přičemž znamenaly smrtelnou hrozbu pro německé jednotky.

Po konci druhé světové války se stal zástupcem náčelníka štábu francouzské armády. Mezi lety 1946 a 1950 vedl francouzskou vojenskou misi u OSN. Po odchodu do výslužby se dal na politickou dráhu. Mezi lety 1955 a 1956 byl ministrem národní obrany a mezi lety 1966

a 1968 ministrem pro zámořské departmenty a teritoria. Kromě toho také vykonával funkci starosty pařížské městské části Creteil. Patrně nejúspěšnější francouzský tankista zemřel 29. června 1992 ve věku 86 let v nemocnici Ambroise-Paré v Boulogne-Billancourt.

Generál Pierre Billotte při kontrole čestné stráže během návštěvy Izraele v březnu 1957

Char B1 bis

Veškerých svých úspěchů dosáhl Pierre Billotte na francouzském těžkém tanku Char B1 bis. Kořeny tohoto více než třicetiletého obrněnce sahají ještě k počátkům 20. let. Tehdy totiž pomyslný otec francouzských tankových sil, generál Jean-Baptiste Estienne, vydal požadavek na nový stroj určený k podpoře pěchoty, který

by hmotnostně spadl mezi lehký Renault FT a supertěžký Char 2C. V květnu 1924 dodalo pět konstrukčních kanceláří své prototypy. Z každého z nich se poté Estienne snažil vzít to nejlepší. Tento proces však v mírových podmínkách trval celých 10 let a konečnou podobu dostal obrněnec až roku 1934. V pátek 6. dubna 1934 Francie uzavřela smlouvu na výrobu prvních několika kusů se společnostmi Renault a FCM. Výsledný osmadvacetitunový stroj nesl jméno Char B1. Do první poloviny roku 1935 se jich vyrobilo 32 kusů. Stroje však vykazovaly mnoho technických nedostatků. Ty měla vyřešit modernizovaná verze nazvaná Char B1 bis. Kontrakt na jejich výrobu uzavřela Francie v říjnu 1936 a do března 1938 dorazilo prvních 35 kusů. Nový obrněnec vážil 31,5 tuny a jeho pancéřování mělo na nejsilnějších místech dokonce 60 mm. Stroj tak prakticky nikde nešlo prostřelit 37mm kanonem a na řadě míst odolal i 75mm dělům. Jeho výzbroj představovala houfnice typu SA 35 L/17 ráže 75 mm, určená k ničení palebných postavení, umístěná ve střílně v pravé části korby, a kanon SA-35 L/32 ráže 47 mm ve věži, určený k boji s nepřátelskými tanky. Ten měl vynikající počáteční ústovou rychlost 670 m/s, díky čemuž dokázal na běžnou vzdálenost prostřelit čelní pancíř jakéhokoli obrněnce své doby. K ochraně před pěchotou měla sloužit dvojice kulometů Reibel ráže 7,5 mm. Pohonnou jednotku představoval šestiválcový letecký motor Renault o výkonu 307 koní, který umožňoval obrněnci dosáhnout na silnici rychlosti až 28 km/h. Měl však obrovskou spotřebu a včetně přídatných nádrží dokázal v terénu „vypít“ veškeré zásoby paliva během pouhých pěti hodin. Navíc do něj bylo třeba tankovat pouze vysokooktanový letecký benzín. Z těchto důvodů byl během války nedostatek pohonných hmot pro Char B1 bis skoro stejně tak nebezpečný jako německé panzery. Osádka se skládala ze čtyř mužů – velitele, řidiče, radisty a pomocníka řidiče, který nabíjel hlavní kanon a podával 47mm municí